

[Ole Espersen]

bindelse vil jeg gerne nævne spørgsmålet om overskudsdeling. Vi fastholder, at der bør indføres en overskudsdeling i vores land, og vi fastholder, at overskudsdelingen skal være solidarisk, og at den skal være obligatorisk. Vi fastholder den både som en retfærdighedssag for lønmodtagerne og som noget, der kan skabe et bedre klima på arbejdspladserne, men også som noget, der kan skabe en øget og sikret kapitaltilførsel. Man glemmer ofte i den offentlige debat, at tanken bag overskudsdeling, som vi foreslog den, var, at vi derved ville sikre, at en del af overskuddet gik tilbage til virksomhederne, til erhvervslivet som helhed eller til de enkelte virksomheder. Med andre ord, det, vi ønskede, var at sikre, at de steder, hvor der kom overskud, bl. a. på grund af tilskud til eller andre lettelser for erhvervslivet, ville dette gå til investeringer, til flere arbejdspladser. En sådan sikring måtte være både rimelig og nødvendig. Derfor mener vi, at i en tid, hvor vi alle skal holde igen, er en overskudsdeling både af retfærdighedsgrunde og af økonomiske og kapitalforsyningsmæssige grunde nødvendig.

Før jeg knytter et par kommentarer til den parlamentariske situation, vil jeg gerne fremhæve noget væsentligt fra statsministerens tale i tirsdags, og jeg vil gøre det isoleret for at fremhæve den betydning, vi tillægger det, som jeg nu fremhæver.

Forhandlingerne med DUC om den kommende udnyttelse af olien og gassen i Nord-søen er ved at nærme sig deres afgørende fase. Vi vil gerne understrege det, statsministeren sagde i tirsdags, at forholdene har ændret sig så meget i forhold til de eksisterende aftaler, at hensynet til samfundet kræver ændringer i betingelserne. Vores forsyningsmæssige og økonomiske situation kræver, at samfundets interesser imødekommes. Det er uacceptabelt for socialdemokratiet og for vores gruppe her i folketinget, at koncessioner, der blev givet under helt andre vilkår, ikke revideres i lyset af en situation, der er præget af ganske alvorlige økonomiske og forsyningsmæssige udsigter for vores land. Vi må kræve, at DUC og A. P. Møller erkender, at den udvikling, der er sket siden 1973, gør en sådan ændring nødvendig. Det, der mere eller mindre kunne være en privatøkonomisk sag for 8 eller 10 år siden, kan det ikke i dag. I dag er der tale om et klart nationalt spørgsmål. Forhandlingerne har været længe, de

kan ikke fortsætte i det uendelige. Vi må kræve, at der sættes en tidsgrænse for disse forhandlinger.

Jeg vil gerne samtidig sige, at jeg tror, det ville være i begge parter, både samfundets og A. P. Møllers, interesse, om vi kunne foretage en revision af betingelserne ved hjælp af nye aftaler i stedet for ved hjælp af en lovgivning, som ellers vil blive nødvendig.

Efter disse bemærkninger, disse konstateringer, vil jeg gerne vende mig til et par af oppositionspartierne. Det har ganske vist vist sig, at politiske, også væsentlige politiske resultater kan opnås uden bistand fra f. eks. venstre og det konservative folkeparti, men vi undervurderer bestemt ikke den demokratiske og parlamentariske værdi af et bredere flertal.

Det har været svært for os at få konstateret, på hvilken måde disse to oppositionspartier vil samarbejde i folketinget. Med hensyn til det konservative folkeparti er der måske ikke sket nogen større udvikling; det er stadig et parti, det er stadig borgerlige stemmer, der arbejder på deres facon.

Men venstre har gennemgået en markant ændring. For ganske kort tid siden kunne vi samarbejde, også i en krisepreget situation, med dette parti og også nå resultater. Det er, som om det er umuligt at komme i kontakt med venstre i disse måneder.

Det er så meget des mærkeligere, som vi jo samarbejder udmærket med et par andre partier – jeg tænker på kristeligt folkeparti og CD – som jo på mange områder minder meget om venstre. Med dem har vi et fornuftigt samarbejde, og de står vel egentlig venstre nærmere på væsentlige politiske områder. Men de har erkendt og forstået, at skal man nå resultater, må viljerne bøjes mod hinanden.

Jeg forstår ikke rigtig, hvad der er sket med partiet venstre. Der var engang, da venstre sagde, at venstre viser vejen. Jeg tror ikke, at venstres gruppe ville bruge det slogan i dag, jeg tror ikke, der er nogen, der med rimelighed kan hævde, at venstre viser vejen. Det er i hvert fald en meget ufarbar vej, der anvises. Det er, som man også har konstateret i borgerlige dagblade, en vej, der i meget vidt omfang i dag betrædes af fremskridtspartiet. Venstre vil måske pudse lidt af hist og her på den sti, gøre den lidt bredere, men man må ikke glemme, at det, der sker